

Autoreferat

- I. Imię i nazwisko: Ewa Laskowska-Litak
- II. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe lub artystyczne – z podaniem podmiotu nadającego stopień, roku ich uzyskania oraz tytułu rozprawy doktorskiej.
  - o **doktor nauk prawnych** – Wydział Prawa i Administracji Uniwersytetu Jagiellońskiego (2015 r.), tytuł rozprawy doktorskiej: „*Model ochrony prawnoautorskiej na tle procesu europeizacji prawa prywatnego*” (promotor: prof. dr hab. Ryszard Markiewicz, recenzenci: prof. dr hab. Aurelia Nowicka, prof. dr hab. Wojciech Kowalski)
  - o **dyplom uzyskania stopnia Magister Legum (LL.M.), magistra prawa niemieckiego** – Ruprecht-Karls-Universität Heidelberg – die Juristische Fakultät (2013 r.), tytuł pracy magisterskiej: „*Umgehung technischer Schutzmaßnahmen im Urheberrecht. Umsetzung der Richtlinie 2009/29EG und die Auslegungsprobleme bei der Anwendung des § 95a UrhG*“ (promotor: prof. dr h.c. mult. Peter-Christian Müller-Graff, recenzent: dr Julia Lübke)
  - o **magister prawa** – Wydział Prawa i Administracji Uniwersytetu Jagiellońskiego (2011 r.); tytuł pracy magisterskiej: „*Odpowiedzialność za pośrednie naruszenie autorskich praw majątkowych*” (promotor: prof. dr hab. Ryszard Markiewicz, recenzent: prof. dr hab. Janusz Barta)
  - o **dyplom ukończenia Szkoły Prawa Niemieckiego** – Wydział Prawa i Administracji Uniwersytetu Jagiellońskiego (2010 r.)
- III. Informacja o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych lub artystycznych
  - o **16.10.2015 r. – 30.04.2017 r.** – asystent w Katedrze Prawa Własności Intelektualnej, Wydział Prawa i Administracji Uniwersytetu Jagiellońskiego,
  - o **od 1.05.2017 r.** – adiunkt w Katedrze Prawa Własności Intelektualnej, Wydział Prawa i Administracji Uniwersytetu Jagiellońskiego
- IV. Omówienie osiągnięć, o których mowa w art. 219 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2021 r. poz. 478 z późn. zm.).
  - o **Monografia naukowa, zgodnie z art. 219 ust. 1 pkt. 2a ustawy:**
E. Laskowska-Litak, *Pojęcie utworu w prawie autorskim*, Warszawa 2022, wyd. Wolters Kluwer Polska, stron 795; ISBN 978-83-8286-527-1 (druk), 978-83-8286-514-1 (ebook, pdf)

o **Temat i cel naukowy**

Przedmiotem monografii jest analiza pojęcia utworu w prawie autorskim, celem zaś – deskryptywne przedstawienie tego, co powinno stanowić trzon dyskusji o przedmiocie prawa autorskiego. Założeniem takiego podejścia była próba opisu pojęcia utworu oraz sposobów jego identyfikacji, unikając nadmiernego normatywizmu, sprowadzającego się do analizy konstrukcji ustawy i przesłanek twórczości oraz indywidualnego charakteru. Miało to umożliwić włączenie się w dyskusję nad stanem i kierunkiem rozwoju prawa autorskiego w świetle zmian społecznych i technologicznych. W ostatnich latach są zauważalne bowiem tendencje porzucania problematyki przedmiotu prawa autorskiego na rzecz dyskusji o zakresie praw, konstrukcji ochrony przed naruszeniami praw wyłącznych bądź ograniczeniami monopolu prawnoautorskiego. Jedną z przyczyn takiego odwrotu można doszukiwać się w enigmatyczności samego pojęcia utworu, jak i też niejednorodnym, niestałym i niepewnym orzecznictwie krajowym i zagranicznym. Przedstawienie możliwie pogłębionej i interdyscyplinarnej analizy tego, co jest i co powinno być chronione na gruncie prawa autorskiego miało w zamiarze ułatwić powrót do dyskusji na ten temat, jak i przedstawić nowe, odświeżone koncepcje rewaluacji tego pojęcia w dostosowaniu do zmieniających się oczekiwań społecznych i biznesowych.

o **Problemy badawcze**

Problem identyfikacji przedmiotu prawa autorskiego jest widoczny już na etapie formułowania przedmiotu badań: terminologia odwołująca się do „przedmiotu prawa autorskiego” narzuca narrację normatywną, implikując ograniczenie się do rozważań dogmatycznoprawnych; z kolei odwołanie do „dobra intelektualnego” może mieć wydźwięk zbyt szeroki, jak na potrzeby prowadzonego dyskursu prawnoautorskiego, jeśli pominiemy nawet kwestię problematyczności sformułowania definicji takiego pojęcia. W literaturze można również znaleźć szereg kompleksowych i znaczących naukowo opracowań poświęconych zagadnieniu identyfikacji i interpretacji pojęcia utworu, stąd też temat badawczy i cel pracy musiał wyjść poza dotychczas przyjęte ramy i zaproponować rozwiązania konfrontujące aktualny stan wiedzy z rozwojem innych nauk społecznych.

Dla identyfikacji utworu jako pojęcia autonomicznego konieczne okazało się zatem skoncentrowanie na kilku kluczowych problemach. Pierwszym z nich była odpowiedź na pytanie o zakres rozważań, a w szczególności odpowiedź na pytanie, na jakim etapie i w jakim stopniu jest dopuszczalne kierowanie się normą ustawową. Na potrzeby tej analizy podjęłam się w związku z tym analizy **problemu referencyjności utworu**, rozumianego jako pytanie, czy norma ustawowa dla przedmiotu prawa autorskiego ma charakter kształtujący rzeczywistość społeczną (pierwotność pojęcia utworu, brak referencyjności) czy też jest wobec niej następcza (wtórność pojęcia utworu, referencyjność). Problem ten nawiązuje do dyskusji, która miała miejsce po II wojnie światowej w doktrynie skandynawskiej i szczegółowo omówiona jest w rozdziale I pracy. Z tym pytaniem łączy się również kolejne, które nasunęła przeprowadzona analiza estetyczna w rozdziale II pracy: o normatywizm bądź deskryptywizm pojęcia utworu.

Kolejne dwa problemy również wynikły z przeprowadzonej analizy estetycznej i filozoficznej. Przede wszystkim weryfikacji podlegała **zdatność wyróżnienia utworu z otaczającej go rzeczywistości** jako artefaktu lub konstruktów na tyle niezależnego, aby było możliwe otoczenie go ochroną normatywną bez naruszania zasady pewności prawa. Ostatnią kwestią była zaś **zdatność odróżnienia utworu od innych**, już istniejących artefaktów, pojęć bądź konstruktów. Te dwa ostatnie problemy zostały przeze mnie określone w oparciu o analizę estetycznych strategii identyfikacji dzieła sztuki na przykładzie koncepcji fenomenologicznych (R. Ingardena) oraz analitycznych (antyessentializmu, perceptualizmu, instytucjonalizmu oraz estetyki ewolucyjnej).

o **Metodologia i podstawa źródłowa pracy**

Przyjęte założenia i koncepcja pracy wymusiły przyjęcie pewnej metodologii rozważań, pozwalającej na uniknięcie nadmiernej koncentracji na regulacji prawnej, z drugiej zaś – wyeliminowanie rozważań, których efekt mógłby wcale nie dostarczyć propozycji rozwiązań właściwych dla potrzeb systemu prawnego. W tym celu, przyjąłam jako wyjściowe te metody, jakimi dysponuje warsztat naukowy odnośnie do wykładni pojęć prawnych, przy subsydiarnym wykorzystaniu tych metod i technik, jakie wymusza odwoływanie się do rozważań i badań wykraczających poza analizę normatywną, uzasadnionych w ramach nauk społecznych (analiza konceptualna, parafraza, konstrukcje teoretyczne, eksperyment myślowy).

Na cele rozważań przyjąłam też swoiście rozumiane pojęcie utworu jako pojęcia prawnego, które co prawda abstrahuje od konkretnych regulacji normatywnych, ale też obejmuje wyłącznie elementy chronione w ramach systemu prawnego. Delineację pojęcia utworu przeprowadziłam w oparciu o założenie, że identyfikacja elementów niechronionych (idei, informacji, itp.) wyznaczać będzie granicę tego pojęcia.

Z uwagi na znaczące implikacje odpowiedzi na pierwszy z problemów badawczych (pytanie o referencyjność pojęcia utworu), początkowo rozważania odniosły się do analizy wypowiedzi i przebiegu dyskusji skandynawskiej.

Drugim etapem rozważań było wyprowadzenie wskazówek estetycznych i konceptualnych dla rozwiązania problemów drugiego i trzeciego identyfikacji utworu. W pierwszej kolejności podjęłam się analizy wybranych podejść estetycznych, wobec których – podobnie jak dla dyskusji skandynawskiej – przyjąłam ostrożne stanowisko weryfikujące zdatność wdrożenia w prawie autorskim rozwiązań inspirowanych niektórymi z koncepcji i schematów estetycznych. Komplementarną częścią rozważań była analiza i próba wypracowania założeń konceptualnych (logicznych) dla identyfikacji utworu w odniesieniu do dwóch zidentyfikowanych problemów badawczych. Posługiwałam się w tym zakresie pojęciami filozofii analitycznej (dystynkcja typu/tokenu, pojęcie artefaktu, strategia cech konstytutywnych/normatywnych, itp.), odnosząc je do szczególnie rozumianego na potrzeby tej pracy pojęcia utworu. Drugi etap stanowi zatem zastosowanie metod analitycznych w rozważaniach konceptualnych.

Trzeci etap stanowią główne rozważania dogmatycznoprawne, z zastosowaniem metod charakterystycznych dla metodologii nauk prawnych: metod dogmatycznych, prawnoporównawczych i historycznych. Podstawę źródłową pracy było orzecznictwo polskie (zebrane na podstawie samodzielnie prowadzonych badań aktowych i w oparciu o elektroniczne bazy danych) i zagraniczne (zgromadzone w czasie badań elektronicznych baz danych oraz przy współpracy z zagranicznymi ośrodkami akademickimi, w szczególności w ramach Case Law Access Project). W ograniczonym stopniu było konieczne sięgnięcie do materiałów legislacyjnych.

Prace prowadziłam w oparciu o zbiory polskich, niemieckich, francuskich i brytyjskich uniwersytetów, a także dzięki wsparciu i uprzejmości bibliotek na Uniwersytecie w Heidelbergu oraz w Oslo. Na ostateczny kształt książki istotny wpływ miała możliwość dyskusji kluczowych zagadnień z przedstawicielami nauki polskiej (z prof. dr hab. Ryszardem Markiewiczem) i zagranicznej (w czasie pobytu w Cambridge z prof. Lionelem Bentlym, dr Christiną Angelopoulos, dr Jamesem Parishem oraz w czasie licznych konferencji międzynarodowych, w szczególności z prof. Martinem Senftlebenem, prof. Susy Frankel, prof. Nivą Elkin-Koren).

o **Struktura pracy i omówienie osiągniętych wyników**

Monografia składa się z pięciu części, poprzedzonych wprowadzeniem. Pierwsza z nich wyznacza obszar badawczy dla problemu referencyjności pojęcia utworu. Składa się na nią analiza i próba krytycznego komentarza dogmatycznoprawnego dla dyskusji skandynawskiej, skoncentrowanej na pojęciu utworu w prawie autorskim (rozdział I). Drugą część (rozdział II) stanowi analiza dwóch nurtów estetycznych: propozycji fenomenologicznego ujęcia dzieła sztuki złożonej i opisaną przez Romana Ingardena oraz współczesnych koncepcji estetyki analitycznej, inspirowanej koncepcją podobieństwa rodzinnego Ludwika Wittgensteina. Trzecią część (rozdział III) stanowi analiza i próba wyprowadzenia pewnych założeń koncepcyjnych dla strategii identyfikacji utworu w prawie autorskim. Składają się na nią rozważania logiczne, filozoficzne i próba interdyscyplinarnego spojrzenia na przesłankę twórczości w prawie autorskim. Czwarta część (rozdział IV) jest właściwą analizą dogmatycznoprawną modeli normatywnych. Piąta i ostatnia część stanowi zamknięcie analizy, podsumowanie rozważań i przedstawienie propozycji identyfikacji utworu w prawie autorskim, w oparciu o wyprowadzone postulaty i wskazówki (rozdział V). Poniżej przedstawię skrótowe podsumowanie każdego z opisanych etapów pracy, wraz z omówieniem osiągniętych wyników.

Problem referencyjności utworu został przeze mnie zidentyfikowany jako wyjściowy dla dalszej analizy – nie tylko wyznaczał pole badawcze dla podjętych problemów, lecz również implikował kolejność prowadzonych rozważań. Opis metod czy strategii identyfikacji utworu zakładał bowiem uprzednią odpowiedź na pytanie o to, czy przedmiotem rozważań będzie sam tekst ustawy, czy też uzasadnione (albo konieczne) jest też sięgnięcie po sposób rozumienia utworu w rzeczywistości pozanormatywnej (np. jako pojęcie społeczne, ekonomiczne czy estetyczne). Dla zobrazowania tego dylematu sięgnęłam do dyskusji w doktrynie skandynawskiej, wywołanej przez kontrowersyjną publikację Alfa Rossa, w której

autor neguje sens zajmowania się pojęciem utworu. W pierwszej części prezentuję stanowisko Rossa, jego zwolenników, krytyków oraz jej niedawny renesans w literaturze europejskiej. Moim przedmiotem rozważań nie była jednak polemika filozoficzna z realizmem skandynawskim, ani też rozważania teoretycznoprawne nad statusem ontologicznym dobra intelektualnego, ale próba wyznaczenia pola badawczego dla pogłębionej analizy sposobów identyfikacji utworu. Dlatego też przyjąłam, że o ile nie są możliwe przyznanie racji ani zanegowanie założeń realizmu prawniczego bez opowiadania się za którąś z opcji filozoficznych, o tyle jednak sensowne staje się wyprowadzenie na tej podstawie pewnych wskazówek konceptualnych dla dalszej pracy. Zwróciłam uwagę w szczególności na to, że niematerialna natura utworu wymusza jego osobistą, intelektualną percepcję, a tej nie można w sposób zupełnie obiektywny i precyzyjny przenieść na płaszczyznę opisu językowego. Implikuje to pytanie o sens utrzymywania konstrukcji normy generalno-abstrakcyjnej dla opisu przedmiotu prawa autorskiego, jak i też jego identyfikacji w oparciu o subsumpcję stanu faktycznego. Przekłada się to również na brak możliwości demarkacji pojęcia utworu jako konstrukcji normatywnej od pojęcia dzieła w rozumieniu pozanormatywnym, stąd też próba traktowania tekstu ustawowego jako punktu wyjścia może prowadzić do rozwiązań odbiegających od znaczenia społecznego, jak i oczekiwań stawianych wobec konstrukcji normatywnej. Dlatego w dalszej części rozważań przyjąłam podejście ostrożne: analizując kolejne koncepcje teoretyczne z zakresu nauk estetycznych, jak i też rozwiązania z zakresu logiki analitycznej, rozważałam możliwość adaptacji niektórych z postulatów, przy uwzględnieniu charakterystyki systemu prawnego.

Analiza i zestawienie ze sobą **dwóch nurtów estetycznych: fenomenologicznych i analitycznych** miało dwa cele: po pierwsze, realizację kompromisowego założenia odnośnie do problemu referencyjności pojęcia utworu; po drugie zaś – inspirację dla odświeżenia dotychczasowych koncepcji przedmiotu prawa autorskiego. Wyraźnie jednak przyjąłam, że w żadnym przypadku nie należy utożsamiać dzieła sztuki z pojęciem utworu (założyłam krzyżowy zakres obu tych pojęć). Przeprowadzona analiza stanowiła podstawę wyprowadzenia dwóch kolejnych problemów identyfikacji przedmiotu prawa autorskiego: zdatności odróżnienia artefaktu od niechronionej idei czy informacji (wyróżnienia utworu z otaczającej rzeczywistości) oraz zdatności artefaktu odróżnienia go od innych, już istniejących w obrocie. Ponadto, analiza nurtów analitycznych i pojęcia wartości estetycznych wysunęła pytanie o charakter i rolę przesłanki twórczości i indywidualnego charakteru (identyfikacyjną bądź ewaluacyjną). Do wskazówki tej należało jednak podejść ze szczególną ostrożnością z uwagi na to, że takie wartościowanie w estetyce może mieszać się z samą identyfikacją artefaktu (jak w przypadku koncepcji fenomenologicznej Ingardena), jednak warto je mieć na względzie w kontekście rozważań nad pojęciem utworu i jego jedności. Sformułowałam również pytanie, w jaki sposób sformułować pojęcie przedmiotu prawa autorskiego (normatywnie bądź deskryptywnie). Wreszcie, porównanie koncepcji strukturalistycznych i analitycznych pozwoliło na dostrzeżenie nowszych tendencji poszukiwania identyfikacji dzieła w sztuki w okolicznościach „zewnętrznych” względem niego samego, takich jak intencja autora, reakcja publiczności czy też przeznaczenie dzieła. Zestawiając ze sobą podejście normatywne Ingardena i deskryptywne estetyków analitycznych dostrzegłam istotne podobieństwa z dyskursem prawnym, w którym zarzuca się pojęciu utworu niedostosowanie do rzeczywistości społecznej, technologicznej czy

ekonomicznej, jak i też tendencje zaniżania progu twórczości wymaganej dla ochrony prawnoautorskiej.

Trzecią część rozważań przedstawia próbę konceptualnego zmierzenia się z dwoma problemami badawczymi: **demarkacją samego utworu** oraz **odróżnieniem go od innych artefaktów**. W obu przypadkach nie przeprowadzałam jeszcze analizy regulacji ustawowej, pozostając na razie na etapie rozważań teoretycznych.

W odniesieniu do tego pierwszego problemu podjęłam się dwuetapowej próby konceptualnego **odróżnienia utworu od niechronionej idei**. Początkowo rozważałam, czy taka demarkacja jest wskazana, a jeśli tak, to czy w ogóle jest konceptualnie możliwa. Weryfikując kolejne wypowiedzi z zakresu teorii i filozofii prawa zwróciłam uwagę na trzy różne nurty w dyskusji nad pojęciem utworu w tym kontekście: argument społeczny o konieczności zapewnienia dostępu do dóbr kultury i nauki i swobodnego korzystania z dóbr intelektualnych; argument proautorski oparty na etosie właścicielskim oraz koncepcję o społecznej akceptacji równych podmiotów jako punkt wyjścia dla uznania ochrony niektórych form wyrażenia. Co ciekawe, osadzając w tym kontekście dyskusję krajową nad problemem braku ochrony idei zwróciłam uwagę na koncentrację polskiego dyskursu na argumentacji opartej na weryfikacji przesłanki twórczości i indywidualności, a nie – jak miało to miejsce w literaturze europejskiej – na kwestii zasadności demarkacji idei od chronionej formy wyrażenia. Takie podejście nie tylko przenosi ciężar balansu interesów prywatnych i publicznych na etap interpretacji sądowej, lecz również zmierza w kierunku krytykowanego nurtu dychotomicznego i właścicielskiego. Już na tym etapie sugerowało to natomiast hipotezę o szczególnej roli przesłanek twórczości i indywidualności dla pojęcia utworu. Drugim etapem tej części rozważań była próba zmierzenia się z identyfikacją elementów niechronionych dla utworu: faktu, informacji, procedury oraz idei. Analizując różnice i zależności w podejściach względem tych pojęć zauważyłam, że dychotomiczny podział „chronione/niechronione” może okazać się nietrafny z uwagi na wielość i różnorodność sposobów wyrażenia elementów niechronionych. Powinno to zatem przesunąć granicę demarkacji utworu z samej formy na znaczenie utworu. Dostrzegłam też trudność w zastosowaniu prostych kryteriów identyfikacyjnych elementów niechronionych (np. źródło, pochodzenie artefaktu) stopniowo zwiększającą się wraz ze wzrostem znaczenia kontekstu bądź funkcji, jaką konkretny artefakt ma pełnić. Znaczącą przeszkodą dla tego problemu identyfikacji utworu okazał się być nieostry, niematerialny charakter elementów niechronionych.

Drugim problemem identyfikacji określiłam **zdatność odróżnienia utworu od innych, już istniejących w obrocie**. Dla analizy posłużyłam się w większym stopniu terminologią znaną z filozofii analitycznej, nawiązując do prac moich poprzedników. Analizując kolejno pojęcie artefaktu, typu i tokenu, przeszłam do strategii wyróżnienia cech kształtujących określony typ – traktując je jako pewne możliwości rozwiązań zdatnych do adaptacji na potrzeby prawa autorskiego. Nie znalazłam jednak metody, która mogłaby służyć w pełni jako podstawa identyfikacji utworu. Zamiast tego zwróciłam uwagę na kilka wskazówek, które dostarcza przeprowadzona analiza logiczna. Po pierwsze, decydującym podmiotem w zakresie tego, co składa się na utwór powinien być sam autor utworu. Dla zapewnienia transparentności i ochrony zaufania osób trzecich do obrotu, decyzyjność twórcy powinna być na tyle precyzyjnie zmanifestowana, aby stać się prawnie relewantna. Stąd też istnieją, w mojej

ocenie, argumenty logiczne przemawiające za włączeniem w strategię identyfikacji utworu zarówno samego autora, jak i ewentualnie publiczności, która jest adresatem dzieła. Po drugie, nawet zakładając możliwość wyprowadzenia cech konstytutywnych utworu dla porównania dwóch artefaktów niezbędny jest taki ich opis, który został tekstualnie sformułowany na podobnym poziomie szczegółowości. Po trzecie, opis taki musiałby być pozbawiony elementów interpretacyjnych, przy czym, wyznaczenie granicy między oceną a identyfikacją nie w każdym przypadku kończy się jednoznacznym stwierdzeniem. Zwróciłam przy tym także uwagę na to, że strategia oparta na wyprowadzeniu cech konstytutywnych i opisowym ich przedstawieniu jest zbieżna z propozycją fenomenologiczną Ingardena. W obu przypadkach bowiem punktem wyjścia okazało się założenie, że w samej strukturze, budowie bądź w cechach artefaktu manifestują się elementy na tyle charakterystyczne, że możliwe jest na ich podstawie zidentyfikowanie całości dzieła.

Zestawiając otrzymane wyniki z wcześniejszą analizą wyprowadziłam **trzy modele konceptualne** dla identyfikacji przedmiotu prawa autorskiego:

- a) model pierwszy, maksymalny, sprowadzający rozumienie utworu do pojęcia znaczenia (identyfikacja w oparciu o samo znaczenie),
- b) model drugi, optymalny, dopuszczający identyfikację utworu odnośnie do niektórych form wyrażenia lub niektórych elementów znaczenia,
- c) model trzeci, minimalny, utożsamiający pojęcie utworu z jego formą wyrażenia (identyfikacja w oparciu o formę wizualną lub słuchową).

Ostatecznie przyjąłam wniosek, że problem drugi identyfikacji utworu mógłby być rozwiązany albo za pomocą kryterium znaczenia, albo też wskazania (normatywnego) niektórych form wyrażenia zdalnych do kwalifikacji jako przedmiot prawa autorskiego.

Komplementarną część rozważań konceptualnych stanowi **analiza identyfikacyjnej roli przesłanki twórczości**. W toku wcześniejszej analizy zwróciłam bowiem uwagę na to, jak kluczową funkcję przypisuje się tej konstrukcji w dyskursie krajowym. Koresponduje to również z obserwacją nowszych koncepcji estetycznych. Dla dopełnienia analizy teoretycznej rozważyłam zatem te czynniki (modalności), które mogą wpływać na kształt tego pojęcia, jeśli przypisana mu zostanie rola identyfikacyjna. Wyróżniłam cztery takie modalności: utwór (rozumienie twórczości zmienia się zależnie od rodzaju dzieła), czasowość (względem samej oryginalności, jak i względem oceny samego utworu), podmiot dokonujący oceny oraz funkcję i treść samej przesłanki twórczości. Opierając się na tej analizie wyróżniłam zasadnicze funkcje, jakie pełnić może przesłanka twórczości w modelu normatywnym: identyfikacyjną, identyfikacyjno-limitującą, ewaluacyjną, bądź też może być kombinacją ewaluacyjno-identyfikacyjną.

Czwarta część rozważań stanowi właściwą **analizę dogmatycznoprawną modeli normatywnych**. Poprzedzają je rozważania odnośnie do założeń konstytucyjnych dla modelu normatywnego, zakończone konkluzją o braku narzuconego modelu ochrony twórczości na gruncie ponadustawowym.

Na potrzeby dalszych rozważań dogmatycznoprawnych wyprowadziłam trzy modele normatywne: model legalistyczny, oparty na analizie strukturalnej artefaktu; model zewnętrzny, przenoszący ciężar decyzyjny na podmioty lub okoliczności zewnętrzne; oraz model twórczości, zbieżny z legalistycznym, ale zorientowany na poszukiwanie „twórczego” charakteru dzieła. Dokonany podział miał charakter wyłącznie systematyzacyjny; nie miał na celu klasyfikacji regulacji prawnych, ani też nie opierał się na podbudowie filozoficznej. Odbiega też od często stosowanego podziału według kryterium geograficznego, bowiem takie rozróżnienie zatracza pewne niuanse strategii identyfikacji stosowanych w poszczególnych porządkach prawnych.

Model legalistyczny łączyła wspólna metoda polegająca na poszukiwaniu w strukturze, właściwościach wewnętrznych utworu pewnych przymiotów, które mają uzasadniać przyznanie statusu utworu. Podejście to poparte jest dyskutowanymi w literaturze modelami teoretycznymi (zidentyfikowanymi przeze mnie w publikacjach J. Kohlera, A. Trollera i A. Kopffa), w których nadrzędną rolę przypisuje się podziałowi na określone, z góry opisane warstwy lub formy. Wspólnym założeniem tych podejść jest stanowisko o jedności utworu, a przez to też rozumienie dzieła w sposób artefaktualny, spetryfikowany statycznie. W ramach

analizy zidentyfikowałam kilka strategii, które adoptują takie rozwiązanie: metoda dychotomiczna, metoda stopniowania oraz koncentracja na przesłance ustalenia. Każda z nich realizuje jednak niebezpieczeństwa wskazywane przeze mnie wcześniej na gruncie analizy estetycznej i konceptualnej: wątpliwe binaryzowanie, nieprecyzyjność i subiektywizm oceny, intuicyjność rozstrzygnięć, nadmierna reifikacja przedmiotu prawa autorskiego, a także niejednolitość i niepewność linii orzeczniczej.

Model zewnętrzny oparłam na analizie rozwiązań przyjętych w orzecznictwie angloamerykańskim i analizie dwóch testów: podobieństwa (opinii eksperckiej) i odbiorcy (opinii publiczności). Pomimo sensownych konceptualnie założeń tego podejścia zwróciłam uwagę, że ich realizacja nie prowadzi do satysfakcjonujących rezultatów z punktu widzenia oczekiwań wobec systemu normatywnego. Choć metoda zewnętrzna zakłada włączenie kryterium podobieństwa i weryfikację elementów pozatekstualnych (np. treści, znaczenia czy kontekstu utworu) dla odróżnienia dwóch dzieł od siebie, to wskutek niedoprecyzowania pojęć i zachowawczego podejścia w orzecznictwie, zmierza ona w kierunku podobnym do wyznaczonego przez strategię wyprowadzenia cech normatywnych typu.

Trzeci model został przeze mnie omówiony w najszerszym zakresie, na podstawie analizy orzecznictwa TSUE, krajowego, propozycji teoretycznych rewaluujących ten model oraz problemu twórczości paralelnej i systemu ochrony uniwersalnej. Pogłębiona analiza tych zagadnień pozwoliła na wysunięcie szeregu wniosków. Przede wszystkim, przesłance twórczości przypisuje się w tym ujęciu rolę mieszaną, identyfikacyjno-limitującą, a wskutek nieprecyzyjności stosowanych kryteriów prowadzi to do stopniowego zaniżania wymaganego poziomu dla ochrony prawnoautorskiej. W wielu przypadkach zauważalna jest też realizacja niebezpieczeństw wskazanych w analizie konceptualnej: utożsamianie tokenu i typu, brak dostatecznej metodologii odróżnienia dwóch typów od siebie (przy włączeniu oceny intuicyjnej i subiektywnej, mieszanie interpretacji z identyfikacją). Model ten wcale nie adresuje problemu modalności oryginalności, zasadniczo też nie stosuje kryteriów obiektywnych, przez co niemożliwe staje się wypracowanie jednolitej linii orzeczniczej. W pewnym stopniu odbiega też od modelu zaproponowanego przez orzecznictwo TSUE. Podejście aktualnie stosowane w orzecznictwie krajowym stanowi więc ocenę wyizolowaną twórczości, nieuwzględniającą znaczenia ani konsekwencji przyjętego rozstrzygnięcia względem domeny publicznej, jak i konstytucyjnych ram dostępu do kultury i nauki.

W związku z uzyskaniem rozwiązania, które nie spełnia stawianych przed nim oczekiwań, rozważyłam dwa modele alternatywne, zakładające całkowite odrzucenie konstrukcji przedmiotu prawa autorskiego. One również nie dostarczyły spodziewanego rezultatu, choć jeden z nich (rozbudowana konstrukcja praw wyłącznych i koncentracja dyskursu na tej części prawa autorskiego) wydaje się być celem, w kierunku którego zmierza stopniowa „usługodoizacja” prawa autorskiego.

Całość pracy zamyka rozdział V, podsumowujący analizę oraz przedstawiający **autorską propozycję zmiany podejścia w strategii identyfikacji utworu**.

Na pytanie o referencyjność pojęcia utworu odpowiedziałam, że nie jest obecnie możliwe ukształtowanie i analizowanie tego pojęcia w pełnym oderwaniu od szeroko pojętej rzeczywistości normatywnej. Zbyttna koncentracja na regulacji normatywnej prowadzi

bowiem do ograniczenia dyskursu prawnego i ograniczania możliwości wyprowadzenia nowszych teorii lub koncepcji rozwiązania współczesnych problemów.

W odniesieniu do pytania o normatywizm bądź deskryptywizm rozwiązania prawnego, opowiedziałam się za zdefiniowaniem przedmiotu prawa autorskiego w ustawie, przy zachowaniu ostrożności względem niebezpieczeństw wskazanych w analizie estetycznej i konceptualnej.

Przyjmując te założenia w pierwszej kolejności zaproponowałam stopniowe odejście od artefaktualnego podejścia do pojęcia utworu w postaci odrzucenia paradygmatu formalistycznej jedności dzieła jako stałej struktury, posiadającej określoną formę. W zamian za to postuluję rozumienie utworu jako medium dla komunikacji między twórcą a odbiorcami, które może (ale wcale nie musi) posiadać ustrukturyzowaną budowę. Przekłada się to na **strategię identyfikacyjną zorientowaną podmiotowo**, w kierunku większego uwzględnienia znaczenia roli twórcy i publiczności. W związku z tym zaproponowałam zmianę rozumienia przesłanek nowości subiektywnej i swobody twórczej w następujący sposób:

- przesłanka nowości subiektywnej powinna być rozumiana jako zamiar twórcy odnośnie do stworzenia nowego ontologicznego artefaktu, możliwego do odróżnienia względem innych, istniejących już w obrocie; pełniąc funkcję identyfikacyjną;
- przesłanka swobody twórczej – jako manifestację zamiaru twórcy odnośnie do wykorzystania przysługującej mu swobody decyzyjnej, oceniana na podstawie okoliczności towarzyszących procesowi twórczemu; pełniąc funkcję identyfikacyjną;
- oraz (w ramach przesłanki twórczości) przesłanka ograniczonej społecznie nowości przedmiotowej, która zorientowana byłaby na stworzenie nowego dzieła, odróżniającego się znaczeniowo od powszechnie znanej i dostępnej idei, jak i od funkcjonujących artefaktów w obrocie; pełniąc funkcję identyfikacyjno-limitującą. Przesłankę tę można byłoby rozumieć w uproszczeniu jako publiczny odbiór dzieła jako unikatowego na tyle, że odróżnia się ono znaczeniowo od istniejących już utworów. Weryfikację tej przesłanki można byłoby wesprzeć opinią ekspercką ukierunkowaną na badanie opinii publicznej w odniesieniu do konkretnego rodzaju działalności twórczej.

Postulowane przeze mnie rozwiązanie zrywa z reifikacją przedmiotu prawa autorskiego, modelem wyprowadzania cech konstytutywnych dzieła oraz badaniem własności wewnętrznych dzieła. Zbliża też identyfikację utworu w kierunku modelu optymalnego, weryfikującego nie tylko samą formę dzieła, ale również jego znaczenie, kontekst bądź przeznaczenie.

○ **Pozostała działalność naukowa odnośnie do problematyki przedmiotu prawa autorskiego**

Monografia *Pojęcie utworu w prawie autorskim* stanowi efekt moich długoletnich badań poświęconych problematyce pojęcia utworu w prawie autorskim, lecz nie jest jedyną publikacją na ten temat.

Rezultaty przedstawione w monografii stanowiły podstawę kilku wystąpień w czasie następujących konferencji naukowych:

- *W poszukiwaniu pojęcia utworu* – wykład w ramach otwartych zebrań naukowych Katedry Prawa Własności Intelektualnej WPiA UJ, Kraków, 14.10.2022

- *Are we machine or are we author? AI as copyright holder* – wystąpienie na międzynarodowym seminarium UNA Europa Seminar pt. „Mapping the future: AI, IP law & other creatures”, Kraków 26-27.09.2022 (co-speaker: Bartłomiej Kucharzyk)
- *Artefactual history of copyright's subject matter* – wystąpienie w ramach 13th ISHTIP Congress “Machines of Law and Intellectual Property as Legal Machinery”, Gothenburg, Szwecja 20-22.06.2022
- *Aesthetic but artificial? – in search of a lost object of protection in copyright* – wystąpienie w ramach 11. Krakauer-Augsburger Symposium: Interdisciplinary approaches to law, Kraków, 15-16.10.2021
- *UX-designed copyright law* – wystąpienie w ramach ATRIP 39th Annual Congress ‘The Exploitation of Intellectual Property Rights: In Search of the Right Balance’, Copenhagen, Dania, 8-10.11.2021
- *How we lost our creative minds - copyright and neuroscience* – wystąpienie w ramach the 2021 Annual Conference of EPIP (European Policy for Intellectual Property): IP and the Future of Innovation, Madrid, Hiszpania, 8-11.09.2021
- *Artificial Copyright Law* – wystąpienie na międzynarodowym seminarium UNA Europa Seminar pt. „Mapping the future of Law – Una Europa Seminar”, Kraków 17-18.06.2021
- *The Intent to Create: How to Recalibrate the Copyright's Subject Matter* – wystąpienie w ramach Second IP Researchers Europe Conference, organizowanej przez WIPO, WTO oraz University of Geneva, Geneva Szwajcaria, 27-29.06.2019
- *Copyright's Subject Matter: UK's v EU's Approach* – wykład plenarny na zaproszenie w ramach Cambridge Research Day for Centre of Intellectual Property and Information Law; Cambridge, Wielka Brytania, 11.07.2018
- *United in diversity or divided in unity? - in search of a lost object of copyright protection* – wystąpienie w ramach ATRIP 36th Annual Congress ‘The Object and Purpose of Intellectual Property’, Wellington, Nowa Zelandia, 23-26.10.2017
- *Czy utwór może zostać zharmonizowany? Parę słów o pojęciu twórczości w prawie unijnym autorskim* – wykład w ramach otwartych zebrań naukowych Katedry Prawa Własności Intelektualnej WPiA UJ, Kraków, 7.04.2017
- *Czy jest miejsce na harmonizację pojęcia utworu? – parę słów o orzecznictwie TSUE i dyrektywie w sprawie Jednolitego Rynku Cyfrowego* – wystąpienie w ramach Ogólnopolskiej Konferencji Naukowej: Pojęcie utworu w prawie autorskim (ze szczególnym uwzględnieniem utworu naukowego i technicznego), organizowanej przez Wydział Prawa i Administracji Uniwersytetu Szczecińskiego, Szczecin 14.12.2016

Ponadto, swoje stanowisko odnośnie do problematyki pojęcia utworu zajęłam w szeregu następujących (opublikowanych) publikacji:

- **artykuł naukowy** pt. *Utwór czy utwory? Zasada jedności utworu a utwory hybrydowe*, Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Jagiellońskiego. Prace z Prawa Własności Intelektualnej (nr 1/2022 s. 82-113). W tym artykule rozważam problem tzw. utworów hybrydowych, stanowiących połączenie tradycyjnie rozumianych dzieł i elementów technologicznych (przeważnie multimediiów), których samodzielna kwalifikacja mogłaby wskazywać na odrębny status ochrony (np. programów komputerowych). W pracy analizuję wyprowadzaną w doktrynie zasadę jedności utworu i poddaję ją krytycznej analizie

w kontekście zmian technologicznych. Proponuję również rozwiązanie dogmatyczne zarysowanego problemu.

- **fragmenty komentarza do prawa autorskiego** pod red. R. Markiewicza: *Utwór (art. 1); Autorskie prawa zależne (art. 2); Zbiory utworów (art. 3); Parodia, pastisz, karykatura (art. 29¹); Niezamierzone włączenie utworu do innego utworu (art. 29²); (tom 2) Prawa do artystycznych wykonań w publikacji (art. 85–93) w: Ustawy autorskie. Komentarze, tom 1 i 2; wyd. Wolters Kluwer, Warszawa, (łącznie s. 237). W tej publikacji przedstawiam szerokie, naukowe i praktyczne omówienie orzecznictwa polskiego odnośnie do pojęć utworu, utworu zależnego, zbiorów utworów, niektórych z ograniczeń praw autorskich oraz konstrukcji artystycznego wykonania. W pracy przedstawiono rezultat analizy kilkuset orzeczeń sądów krajowych i zagranicznych, zaś sama publikacja została pozytywnie przyjęta w późniejszym orzecznictwie sądowym i administracyjnym.*
- **artykuł naukowy** pt. *Old Town Road of copyright's subject matter and aesthetics*, *Journal of Intellectual Property Rights*, nr 25 (3-4)/2020, s. 80-91. Publikacja ta stanowi rezultat współpracy w ramach seminariów organizowanych dla młodych naukowców i jest rozszerzoną wersją wystąpienia konferencyjnego przedstawionego w czasie **Second IP Researchers Europe Conference** (konferencja organizowana przez WIPO, WTO i University of Geneva), Genewa, Szwajcaria; pt: *The Intent to Create: How to Recalibrate the Copyright's Subject Matter* w czerwcu 2019 r. Główną tezą publikacji jest dyskusja nad instytucjonalną oceną jakościową przedmiotu prawa autorskiego.
- **artykuł naukowy** pt. *Between Scylla and Charybdis: a comparative look at copyright's protected subject matter and the (CJ)EU harmonization*, *Journal of Intellectual Property Law & Practice*, 2019, t.14, nr 10, s. 761–770 oraz **artykuł naukowy** pt. *Prawnoautorski eksperyment Schrödingera: czy utwór można zdefiniować w ustawie? Uwagi na tle prawa brytyjskiego*, *Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Jagiellońskiego. Prace z Prawa Własności Intelektualnej* 2018, nr 3, s. 5-31. Obie publikacje przedstawiają rezultaty prowadzonej analizy odnośnie do różnic w definiowaniu i identyfikowaniu pojęcia utworu w krajach Europy kontynentalnej i krajach systemu *common law*. Główną i dyskusyjną tezą obu publikacji jest stanowisko, że pomimo różnic w założeniach systemowych obu modeli, ostateczne rozstrzygnięcia sądowe są względnie podobne. Przyczyną tego stanu rzeczy jest jedynie odmiennosc funkcji poszczególnych przesłanek konstytucyjnych dla przedmiotu prawa autorskiego. Publikacje stanowią rezultat **pobytu badawczego (post-doc) na Uniwersytecie w Cambridge** (od kwietnia 2018 r. do grudnia 2018 r.), finansowanego z grantu MNiSW - Mobilność Plus, pt. *Pojęcie utworu w prawie autorskim Wielkiej Brytanii*, nr rej. 1611/MOB/V/2017/0.
- **współautorstwo artykułu naukowego** pt. *Copyright as a service – a perspective on the axiological nature of the copyright system*, w: S. Frankel (red.), *Is Intellectual Property Pluralism Functional?*, Cheltenham (UK) 2019 (wyd. Edward Elgar Publishing), s. 267-288 (współaut. G. Mania). Publikacja stanowi rozszerzoną wersję wystąpienia konferencyjnego w czasie **ATRIP 35th Annual Congress**, Kraków, 'Intellectual Property as Functional Pluralism: The Parameters, Challenges and Opportunities of Variations'; pt. *Towards a New Copyright Paradigm – is there a room for Copyright as a Service Interpretation?* (co-speaker Grzegorz Mania). Tezą przyjętą przez autorów jest stanowisko, że wobec zmian

modeli biznesowych i technologicznych, przedmiot regulacji prawnoautorskiej powinien odejść od rozumienia artefaktualnego w kierunku modelu świadczenia usług.

- oraz dodatkowo publikacje omawiające problem harmonizacji pojęcia utworu w orzecznictwie TSUE: **artykuł naukowy** pt. *Czy jest miejsce na harmonizację pojęcia utworu? Parę słów o orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej*, Acta Iuris Stetinensis 2017, nr 2(18), s. 189-207 oraz **artykuł naukowy** pt. *Przedmiot prawa autorskiego - utwór a pojęcie oryginalności w prawie UE*, Europejski Przegląd Sądowy 2017, nr 1, s. 46-54.

Do problematyki pojęcia utworu w prawie autorskim powracam jeszcze w przyjętym do publikacji artykule naukowym pt. *Aesthetic but artificial? In search of a lost object of protection in copyright* w: M. Soniewicka, P. Hellwege (red.), *Interdisciplinary Approaches to Law* (wyd. Nomos, planowana publikacja w 2023 r.). Publikacja ta stanowi rozszerzoną wersję wystąpienia konferencyjnego w czasie **Krakauer-Augsburger Rechtsseminare** (pt. *Aesthetic but artificial? In search of a lost object of protection in copyright*) w październiku 2021 r. Główną tezę wystąpienia, jak i późniejszej publikacji, jest konieczność włączenia do rozważań naukowych i dogmatycznych koncepcji podejścia interdyscyplinarnego, w szczególności uwzględniającego niektóre z nowszych propozycji estetycznych (w publikacji przedstawiam szczegółowo koncepcje perceptualizmu i instytucjonalizmu).

○ **Pozostała działalność naukowa: prawo autorskie UE i ograniczenia prawa autorskiego**

Monografia stanowi efekt moich długoletnich badań poświęconych problematyce pojęcia utworu w prawie autorskim, lecz nie jest jedyną publikacją na ten temat.

Drugą, istotną część mojego dorobku naukowego tworzy wieloletnia i systematyczna analiza orzecznictwa TSUE i prawa wtórnego w odniesieniu do prawa autorskiego. Na osiągnięcie to składa się **18 publikacji** (z czego jedną stanowi redakcja naukowa publikacji zbiorowej), tj.:

- **artykuł naukowy** pt. *Wybrane problemy prawa autorskiego w świetle orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej*, Kwartalnik Prawa Prywatnego 2020, s. 353-405,
- **publikacja elektroniczna** pt. *Komentarz do dyrektywy o prawach autorskich w ramach jednolitego rynku cyfrowego*, wyd. el. LEX 2019
- **udział w publikacji zbiorowej** pt. *Prawo autorskie w Unii Europejskiej*, w: S. Biernat (red.), *Kamienie milowe orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej*, Warszawa 2019, s. 689-859
- **współredakcja naukowa** (z prof. dr hab. R. Markiewiczem) pt. *Prawo autorskie. Komentarz do wybranego orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości UE*, Warszawa 2019 (w tym samodzielne **autorstwo rozdziałów**: *Rozwój orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości UE w sprawach z zakresu prawa własności intelektualnej*; oraz komentarze do wyroków: C-5/08 oraz C-128/11),

- **artykuł naukowy** pt. *Sprawa upadłej dyrektywy prawnoautorskiej i (nie)jednolitego rynku cyfrowego*, Europejski Przegląd Sądowy 2018, nr 9, s. 4-11
- **udział w publikacji zbiorowej** pt. *(Re)konstrukcja treści praw autorskich na gruncie wybranego orzecznictwa Trybunału sprawiedliwości* w: P. Kostański P. Podrecki, T. Targosz (red.), *Experientia docet. Księga jubileuszowa ofiarowana Pani Profesor Elżbiecie Traple*, Warszawa 2017, s. 260-274
- a także **ciąg 12 artykułów naukowych**, publikowanych w roku 2017 na łamach Europejskiego Przeglądu Sądowego (numery 1/2017 do 12/2017).

W roku 2022 r. zostałam również zaproszona do redakcji naukowej wydania specjalnego **Europejskiego Przeglądu Sądowego** pt. *Prawo UE a prawo własności intelektualnej*, który planowany jest do publikacji na początku roku 2023.

W tym samym roku opublikowany zostanie tom **Systemu Prawa Unii Europejskiej**, poświęcony prawu autorskiemu (pod red. prof. dr hab. Andrzeja Matlaka), w którym jestem autorką dwóch rozdziałów: poświęconego dyrektywie 2001/29/WE o społeczeństwie informacyjnym oraz dyrektywie 2006/116/WE o czasie ochrony.

Rezultatem mojej pracy badawczej była również pomoc przy **aktualizacji najnowszego, IV wydania tomu 13 Systemu prawa prywatnego**, pod red. J. Barty (rozdział VII, poświęcony w całości kwestii dozwolonego użytku, współ. z J. Preussner-Zamorską oraz J. Marcinkowską). Publikacja ta stanowi jedną z najważniejszych w dorobku nauki polskiej, zajmującej się prawem własności intelektualnej. W ramach tej pracy opublikowałam obszerne opracowanie w zakresie znowelizowanej konstrukcji dozwolonego użytku publicznego (tzw. *public lending right*, korzystanie z dzieł osieroconych i konstrukcja licencji ustawowej na korzystanie z dzieł niedostępnych w obrocie handlowym), będące następstwem implementacji ostatnich dyrektyw unijnych (dzieła osierocone) oraz weryfikacją dotychczasowej transpozycji do prawa krajowego dyrektywy 2001/29/WE.

V. Informacja o wykazywaniu się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej.

Znaczącą część pracy naukowej wykonałam w czasie **kilkumiesięcznego pobytu na Uniwersytecie Cambridge w Wielkiej Brytanii** (od marca do grudnia 2018 r.), przy wsparciu pracowników Centre for the Intellectual Property and Information Law (w szczególności prof. Lionela Bently, i prof. Henninga Grosse Ruse-Khan). Mój pobyt był finansowany w ramach grantu MNiSW - Mobilność Plus, pt. *Pojęcie utworu w prawie autorskim Wielkiej Brytanii*, nr rej. 1611/MOB/V/2017/0. Efektem pobytu były nie tylko dwie publikacje naukowe (artykuł pt. *Between Scylla and Charybdis: a comparative look at copyright's protected subject matter and the (CJ)EU harmonization*, *Journal of Intellectual Property Law & Practice*, 2019, t.14, nr 10, s. 761-770 oraz artykuł pt. *Prawnoautorski eksperyment Schrödingera: czy utwór można zdefiniować w ustawie? Uwagi na tle prawa brytyjskiego*, *Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Jagiellońskiego. Prace z Prawa Własności Intelektualnej* 2018, nr 3, s. 5-31), lecz również

zebranie i opracowanie znakomitej większości materiałów z zakresu estetyki analitycznej, filozofii analitycznej, kognitywistyki i prawa krajów Commonwealth, które wykorzystałam w późniejszej monografii *Pojęcie utworu w prawie autorskim*. W trakcie pobytu post-doc na Uniwersytecie Cambridge miałam również okazję dyskutować i konsultować pytania badawcze i wyniki prowadzonych przeze mnie prac naukowych. W szczególności zostałam zaproszona do wspólnych obrad razem z pracownikami Wydziału Prawa Uniwersytetu Cambridge w czasie corocznego seminarium naukowego Cambridge University Research Day w lipcu 2018 r. Nawiązane kontakty międzynarodowe utrzymuję do dziś, czego efektem są choćby wspólne zaproszenia na wykłady otwarte Katedry Prawa Własności Intelektualnej (np. dr Ch. Angelopoulos).

Rezultaty swoich prac naukowych miałam również okazję przedstawiać i dyskutować w szerszym międzynarodowym gronie w czasie **13 konferencji międzynarodowych** (szczegółowo wymienionych w Załączniku nr 2 do wniosku). Na szczególną uwagę zasługuje udział w czasie **Krakauer-Augsburger Rechtsseminare** (pt. *Aesthetic but artificial? In search of a lost object of protection in copyright*) w październiku 2021 r., w czasie którego przedstawiałam skrócone rezultaty pracy naukowej odnośnie do interdyscyplinarnego ujęcia w prawie autorskim.

VI. Informacja o osiągnięciach dydaktycznych, organizacyjnych oraz popularyzujących naukę lub sztukę.

o **Intellectual Property Law Summer School**

W roku 2017, razem z dr hab. Anną Tischner, prof. UJ, współorganizowałam pierwszą w kraju szkołę letnią prawa własności intelektualnej (Intellectual Property Law Summer School). W ramach tej i w kolejnych edycjach (2018, 2019) zgromadziliśmy wielu słuchaczy z różnych krajów uczestniczących w wykładach naukowców z Polski, Wielkiej Brytanii, Węgier, Nowej Zelandii i Niemiec.

o **Kursy MOOC: Elements of AI; projekt Digitalized!**

W roku 2021 brałam udział w pracach przy projekcie implementacji kursu MOOC "Elements of AI" w ramach współpracy Uniwersytetu Jagiellońskiego z firmą Reaktor, fundacją Digital Poland i Uniwersytetem w Helsinkach. Przez cały rok działałam jako tutor dla uczestników kursu, prowadziłam szkolenia i propagowałam znajomość metod działania sztucznej inteligencji.

W roku 2022 nagrałam wykład popularnonaukowy, poświęcony tematyce cyfryzacji i dóbr intelektualnych, udostępniony następnie w ramach platformy Copernicus Colleague. Kurs ma charakter otwarty i finansowany był w ramach grantu *Digitalized! Społeczeństwo w dobie rewolucji cyfrowej* przez Narodową Agencję Wymiany Akademickiej.

o **POB FutureSoc, Program IDUJ WPiA, projekt flagowy Future Law Lab**

Od grudnia 2020 do grudnia 2021 r. pełniłam funkcję przedstawicielki WPiA w Zespole Wykonawczym POB Society of the Future w ramach Programu Strategicznego Inicjatywa

Doskonałości w Uniwersytecie Jagiellońskim. Od stycznia 2022 r. jestem członkiem zespołu wykonawczego realizującego Program Strategiczny Inicjatywa Doskonałości w Uniwersytecie Jagiellońskim na Wydziale Prawa i Administracji. W zakresie moich obowiązków organizacyjnych mieści się koordynacja i realizacja założeń Programu, organizacja, koordynacja i realizacja konkursów dla pracowników, studentów i doktorantów (w szczególności konkursów na wsparcie publikacji; recenzje w konkursach wyjazdowych i na dofinansowanie innej aktywności naukowej pracowników WPiA), promocja nauki i współpraca z otoczeniem społeczno-gospodarczym (koordynacja i wsparcie dla pracowników naukowych).

Od października 2022 r. jestem też kierownikiem projektu flagowego UJ Future Law Lab, w ramach którego odpowiadam za koordynację, wsparcie i organizację interdyscyplinarnej działalności naukowej pracowników UJ. W ramach projektu flagowego Future Law Lab koordynuję w szczególności działania aktywizujące interdyscyplinarne i międzynarodowe badania naukowe (poprzez organizację warsztatów, wykładów otwartych, cyklu seminariów międzynarodowych, planowanych konkursów na stworzenie zespołów badawczych), współpracę z otoczeniem społeczno-gospodarczym (nawiązanie współpracy z organizacjami pożytku publicznego, kancelariami prawnymi oraz przedsiębiorcami z sektora IT) oraz popularyzujące naukę (koordynacja i organizacja podcastu popularnonaukowego Prawo Przyszłości).

o **Program kształcenia**

W roku 2017 brałam udział w pracach nad stworzeniem i opracowaniem programu kształcenia na kierunku „Intellectual Property and New Technologies” (Joint Master’s Degree Programme in Intellectual Property and New Technologies organizowanego przez Uniwersytet Jagielloński, the World Intellectual Property Organization i Urząd Patentowy RP) – kursu *Copyright Law* oraz kursu *Copyright Law in the digital age*.

VII. Oprócz kwestii wymienionych w pkt. 1-6, wnioskodawca może podać inne informacje, ważne z jego punktu widzenia, dotyczące jego kariery zawodowej.

- o Stypendium Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego dla wybitnego młodego naukowca (2018-2021)
- o Stypendium START Fundacji na rzecz Nauki Polskiej dla wybitnego młodego naukowca (2016-2017)
- o Nagroda Urzędu Patentowego dla najlepszej pracy doktorskiej z zakresu prawa własności intelektualnej (2016)
- o Członek-założyciel oddziału ALAI Poland; aktywne członkostwo w ramach organizacji ATRIP oraz EPIP
- o Biegły sądowy ad hoc w sprawach z zakresu prawa własności intelektualnej (w sprawach karnych i cywilnych).